

UITGERANGEERD

Dave Zeltserman

BBNC uitgevers
Rotterdam, 2010

Voor alle IT'ers met wie ik in de loop der jaren heb
samengewerkt. En misschien zelfs voor een paar van mijn
vroegere managers.

HOOFDSTUK 1

Het café was vrijwel leeg, wat niet vreemd was voor een woensdag om twee uur 's middags. Dan Wilson had de barman om een Guinness Draft en een Harpoon IPA gevraagd en was met het bier teruggelopen naar het tafeltje in de hoek waaraan zijn vriend en collega Shrinivas Kumar zat te wachten.

Dan, een forse innemende man met kort geknipt haar dat eigenlijk te grijs was voor iemand van achtenveertig, gaf de Harpoon IPA aan Shrinivas – of Shrini zoals hij zich liever liet noemen – en ging op een stoel tegenover hem zitten. Als altijd lag er een flauwe glimlach om de lippen van Dan. Maar de wallen onder zijn ogen weerspraken zijn over het algemeen opgewekte humeur.

Shrini was veertien jaar jonger dan Dan. Hij was gemiddeld van postuur, had een geelbruine huid en was altijd serieus. Hij was keurig gekleed en droeg de geur van een muskusachtig parfum. Shrini was in het noorden van India, in de buurt van New Delhi, opgegroeid, waarna hij voor een studie aan de universiteit van Florida naar de Verenigde Staten was verhuisd. Nadat hij in de computerwetenschap was afgestudeerd, trok hij naar Massachusetts, waar hij tot anderhalf jaar geleden een vaste baan als softwarespecialist had gehad. Tot het bescheiden ICT-bedrijfje waar hij en Dan voor werkten, de deuren moest sluiten. Sindsdien had hij één keer een freelanceklus voor vier maanden gehad, maar daar was het bij gebleven. Hij trok zijn portefeuille tevoorschijn.

‘Wat ben ik je voor het bier verschuldigd?’

‘Kom op, Shrini, doe die portefeuille weg, alsjeblieft. Doe jij het volgende rondje, goed?’

‘In dat geval – proost,’ reageerde Shrini, terwijl hij het glas hief.

‘Net als vroeger, hè?’ zei Dan met een trieste glans in zijn ogen die niet met zijn glimlach strookte.

Beide mannen dronken rustig van hun bier, ieder in gedachten verzonken. Shrini wilde iets zeggen, maar sloot zijn mond weer. Zichtbaar gespannen keek hij om zich heen of niemand kon meeluisteren.

‘Vanmiddag zie je die vriend van jou, die Joel, ja toch?’ vroeg hij op fluisterton.

‘Dat klopt. Het is twee uur rijden naar die rimboe van New Hampshire. De reactionaire klootzak. Hij woont daar in de *middle of nowhere*. Dat huis is verdomme net een afgelegen legerpost.’

‘Weet je zeker dat-ie te vertrouwen is?’

‘We hebben elf jaar samengewerkt. Ik vertrouw hem.’ Dan nam een slok van zijn bier. ‘Joel en ik hebben de afgelopen zeven jaar steeds contact gehouden. Hij is een prima vent, met een klein hartje. Een beetje opvliegend misschien, maar een prima vent.’

‘En denk je dat hij dit wil doen?’

‘Ik denk ’t haast wel. Hij is twee jaar geleden ontslagen en heeft sindsdien niet meer gewerkt. Ik weet dat hij nooit echt veel heeft verdiend. En met drie echtscheidingen achter de rug ben ik ervan overtuigd dat hij geen spaarcentjes heeft. Momenteel is hij waarschijnlijk net als wij zijn pensioenpot aan het leegeten.’

‘Het is nog altijd een hele stap om dit te willen doen.’

‘Ik ken die vent. Hij wil beslist meedoen. Wat moet-ie verdomme anders? Een softwarespecialist van vijfenvijftig die al twee jaar werkeloos is? Zich laten omscholen in de biotechniek? Op zijn leeftijd? Of moet-ie soms makelaar worden? Hoeveel makelaars hebben we nog nodig?’

Dan had zich door zijn woorden laten meeslepen. Hij sloeg het laatste restje Guinness achterover en wreef met de rug van de hand zijn mond af. Toen hij opkeek, zag hij dat zijn vriend hem fronsend aanstaarde.

‘Shrini, kom op joh, wat is er?’

‘Dit bevat me niet. Het is echt heavy wat we gaan doen en ik ken die vriend van jou niet. Ik ken mensen in India die ik kan laten overkomen...’

‘Dat meen je toch niet, hè,’ zei Dan met één opgetrokken wenkbrauw. Waarna hij zachtjes mompelend vervolgde zodat hij nauwelijks verstaanbaar was: ‘Ik ga toch geen mensen uit het buitenland laten komen. Met die opsporingstechnieken van tegenwoordig heeft de FBI ons zo te pakken.’

‘Laat me uitpraten, alsjeblieft...’

‘Je moet me hierin vertrouwen, Shrini. Joel is precies wat we nodig hebben. Politiek gezien is die vent allesbehalve achterlijk en zijn geloof lijkt me nu bepaald niet van het allergrootste belang. Hij heeft alle wapens in huis die we nodig hebben en ik garandeer je dat er geen enkele daarvan traceerbaar is.’

‘Wapens kunnen we ook ergens anders krijgen,’ reageerde Shrini heel zachtjes.

‘Ja, dat kan. Maar daar zitten voor ons wel risico’s aan vast. En dat niet alleen. Als je Joel ziet, denk je: dat is een vent van niks. Eén meter zevenenzestig en misschien vijfenzeventig kilo. Maar hij werkt elke dag aan zijn conditie en als je tegen hem oploopt, knal je tegen een muur. En hij heeft hier de kloten voor, misschien wel meer dan wij.’

‘Hé kerel, ik heb hier de kloten voor!’

‘Dat weet ik, man, en ik vertrouw je. Als dat niet zo was, zat ik

hier nu niet met je te praten. Ik zal je nog wat meer over Joel vertellen. Op de universiteit kon hij zijn draai niet helemaal vinden en hij is er al in het eerste jaar mee gestopt om in Israël het leger in te gaan. Dat was in negentiendrieënzeventig. Toen heeft hij nog in de Jom-Kippoeroorlog gevochten. Je ziet 't niet aan hem af, maar die vent is bikkellhard.'

Shrini keek hem weer fronsend aan. 'Hoe is hij dan als softwarespecialist in de VS terechtgekomen?'

'Na zijn diensttijd is hij met een Israëlische vrouw getrouwd en naar de VS teruggekeerd. Een aantal jaren heeft hij sanitair verkocht aan warenhuizen. Ik denk dat hij daar genoeg van had. Hij is een avondopleiding gaan doen en heeft het diploma informatietechnologie gehaald. In zijn eerste baan als IT'er zat hij in mijn groep bij Vixox Systems. We hebben samen heel wat biertjes gedronken toen hij in zijn eerste scheiding zat.'

Dan keek omlaag naar zijn lege bierpul en schoof hem tussen zijn handen heen en weer. Shrini kauwde op zijn onderlip en zweeg.

'Je gaat toch niet terugkrabbelen, hè Shrini?' vroeg Dan na een poosje. 'Zo ja, dan vind ik dat prima, hoor. We kunnen hier elk moment nog mee stoppen.'

'Maak je over mij geen zorgen. Ik ben heel serieus. Ik ga dit doen.'

'Maar je kijkt zo verdomde zorgelijk. We hebben alles tot in de puntjes doorgenomen. Dit gaat helemaal lukken. En maak je over Joel geen zorgen.'

'Het gaat me niet zozeer om jouw vriend. Ik heb lang genoeg met je samengewerkt om op jouw oordeel af te kunnen gaan.'

'Waarom kijk je dan zo benepen?'

'Rot op.'

'Kom, wat zit je dwars?'

'Ik moet steeds aan Gordon denken. Of we met hem geen vergissing maken.'

'Daar hebben we 't uitgebreid over gehad.'

'Maar hij doet zo raar.'

'Ik ken Gordon al bijna twintig jaar. Ja, hij is een beetje eigenaardig, maar ik zou het eerder excentriek noemen dan raar. Maar je weet dat we hem nodig hebben. Zonder hem gaat 't niet lukken.'

Om Shrini's lippen krulde een glimlachje. 'Volgens mij heb jij het plan expres zó uitgewerkt dat we hem nodig hebben. Zodat je weer eens wat voor Gordon kunt doen.'

'Ja, dat zie ik als mijn levenstaak, om al die onaangepaste vriendjes van me te helpen, zoals Gordon, Joel... en jij.'

Shrini stak zijn middelvinger naar hem op en er verscheen een vrolijke trek op zijn gezicht. Maar die glimlach vervaagde meteen weer. 'Weet je zeker dat we hem kunnen vertrouwen?'

'Absoluut. Ik zet er m'n leven voor op het spel, ja toch?'

‘Van ons allebei, bedoel je.’

Dan staaarde weer naar zijn lege pul. ‘Hij is te vertrouwen.’

‘Oké, dan gaan we ’t dus echt doen.’

‘Jep, we gaan ’t echt doen.’ Waarop hij heel zachtjes, zodat Shrini het nog maar net kon verstaan, vervolgde: ‘We gaan verdomme nog aan toe een bank beroven.’

Shrini nam de laatste slok van zijn Harpoon. ‘Ik haal nog een rondje.’

‘Doe maar niet.’ Dan zuchtte. ‘Ik moet weg, op naar de rimboe van New Hampshire.’

In de auto droeg Dan een zonnebril, maar toch moest hij zijn ogen tot spleetjes dichtknijpen, zo fel was de schittering van de zon. Hij kon zijn ogen nauwelijks openhouden. Zeven maanden geleden had een oogarts hem verteld dat hij aan *retinitis pigmentosa* leed. Volgens de arts had hij dat al sinds ongeveer zijn vijfendertigste. Het was in elk geval een verklaring voor de problemen die hij met fel zonlicht had en met rijden in het donker. Het zou alleen maar erger worden. De afgelopen jaren had hij het gevoel dat hij een steeds groter deel van zijn blikveld kwijtraakte en de laatste tijd had hij moeite met het lezen van kleine letters. Hij had dit aan niemand verteld en al helemaal niet aan zijn vrouw Carol. Dat was wel het laatste wat zij nu wilde horen.

Hij dacht aan Carol. Dat hij geen werk meer had, was voor haar extra erg. Maar vanochtend had hij zich over haar verbaasd. Het was alsof de klok was teruggezet en de wereld weer helemaal in orde was. Voordat Carol naar haar werk ging, was ze naar hem toegekomen, was op zijn schoot gaan zitten en had hem hartstochtelijk gezoend. Dat had ze al in geen maanden meer gedaan en die lieve blik in haar ogen had hem haast gevloerd. Op dat moment was ze zo verdomme mooi dat het bijna fysiek pijn deed.

Voor Carol, voor zijn kinderen, had hij alles over, moest hij doen wat hij kon en dat zou hij ook doen. Zelfs als hij daar een bank voor moest beroven...

Hoewel hij zich tegenover Shrini nog behoorlijk zelfverzekerd had getoond, joeg alleen al de gedachte aan de bankoverval hem de stuipen op het lijf. Afgezien van de chocoladereep die hij als kind ooit in een supermarkt in zijn zak had gestoken, had hij nooit iets gestolen... Hij had nog nooit de wet overtreden, was nooit gewelddadig geweest en had sinds de lagere school ook nooit meer gevochten. En nu dacht hij aan een bankoverval. Sterker nog, hij had een bankoverval gepland. Hij en Shrini hadden alles tot in de details voorbereid. Het was nu alleen nog een kwestie van doen.

Het plan was als het ware een eigen leven gaan leiden en sleurde Dan en Shrini erin mee. Geen van beiden konden ze nog terug. Waarschijnlijk zouden ze dat allebei het liefste doen, Dan in elk

geval wel. Hij was er zeker mee gestopt als zijn netvliezen hem geen parten hadden gespeeld. Toen hij zijn werk verloor, raakte hij ook zijn arbeidsongeschiktheidsverzekering kwijt. Zonder die verzekering was hij de lul. Als hij deze bankroof niet doorzette, veroordeelde hij zijn gezin tot een leven in de bijstand. Het beroven van die bank zou de nodige moed vergen en op de een of andere manier moest hij die moed in zichzelf bijeen zien te schrapen.

Maar ondertussen moest hij er wel voor zorgen dat hij zichzelf zo niet gek zat te maken. Het moest stap voor stap gaan. Dat probeerde hij zich voor ogen te houden. Hij schoot in de lach. Als een goede softwarespecialist zocht hij voortdurend naar fouten in zijn eigen logica. Dat zat hij nu weer te doen, hij dacht er voornamelijk aan hoe het mis kon gaan. Hij probeerde zijn gedachten weg te duwen en zich uitsluitend op de weg te concentreren. Door plotselinge kramp in zijn maag klapte hij haast dubbel. Zijn handen deden pijn van de kracht waarmee hij het stuur vasthield. Hij moest zich goed onder controle hebben voordat hij bij het huis van Joel kwam, anders kon hij het wel vergeten. Joel had de griezelige eigenschap dat hij het rook als mensen bang waren.

Jezus, hij wou dat hij een schoon hemd had meegenomen. Het hemd dat hij aanhad, was helemaal nat van het zweet. Hij zou onderweg nog even bij een winkelcentrum moeten stoppen. Zoals hij zich nu voelde, kon hij Joel niet onder ogen komen en al helemaal niet in dat doorweekte hemd. Op de een of andere manier moest hij weer wat zelfvertrouwen zien te tanken, wat meer lef.